

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3171/2023
28.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Конаков, адвокат из ..., против туженог Центра за социјални рад Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради утврђења, поништаја и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4632/22 од 04.04.2023. године, у седници одржаној 28.03.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4632/22 од 04.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4632/22 од 04.04.2023. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 77/22 од 30.08.2022. године, којом је усвојен тужбени захтев, утврђено да је радни однос на одређено време тужилји прерастао у радни однос на неодређено време почев од 10.01.2021. године, поништено решење туженог број .../21 од 29.12.2021. године о отказу уговора о раду и престанку радног односа тужилје, обавезан тужени да тужилју врати на рад и да јој накнади трошкове спора у износу од 52.500,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију по члану 403. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11...10/23, у даљем тексту: ЗПП), због погрешне примене материјалног права. Тужени је изјавио ревизију и по члану 404. ЗПП, предлажући да Врховни суд о њој одлучи као о изузетно дозвољеној, међутим, како се у овом случају ради о спору из члана 441. ЗПП, односно о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, то је сходно цитираној законској одредби ревизија увек дозвољена, због чега није било потребе да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној.

Испитујући побијану пресуду у границама ревизијских навода у смислу одредбе члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...10/23, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу на одређено време код туженог у периоду од 01.02.2018. године до 31.12.2021. године на основу неколико сукцесивно закључених уговора о раду на одређено време. Првим уговором о раду који су парничне странке закључиле 01.02.2018. године, уговорено је да тужила, по занимању ... техничар са IV степеном стручне спреме, заснива радни однос код туженог за обављање ... послова у Служби за ... послове у Центру за социјални рад Града Новог Сада до повратка са неплаћеног одсуства запослене раднице, почев од 01.02.2018. године до 31.01.2019. године. Тужила и тужени су 28.12.2018. године, закључили анекс уговора о раду којим је овај уговор о раду измењен тако што се радни однос са тужиљом заснива ради обављања послова референта за ... послове у Служби за ... послове у Центру за социјални рад Града Новог Сада, због повећаног обима посла почев од 01.01.2019. године до 31.12.2019. године. Решењем туженог од 30.12.2019. године, утврђено је да се тужилји отказује уговор о раду закључен 01.02.2018. године, којим је заснован радни однос на одређено време због замене запослене раднице за време трајања неплаћеног одсуства и да јој престаје радни однос 31.12.2019. године истеком рока на који је закључен.

Затим су тужила и тужени 31.12.2019. године закључили уговор о раду на одређено време од годину дана, којим је уговорено да тужила заснива радни однос код послодавца због повећаног обима посла. Тужени је 25.12.2020. године донео решење којим је утврђено да се тужилји са којом је заснован радни однос на одређено време због повећаног обима посла отказује уговор о раду закључен 31.12.2019. године и престаје радни однос дана 31.12.2020. године истеком рока на који је закључен.

Тужила и тужени су 31.12.2020. године закључили уговор о раду на одређено време којим је уговорено да тужила заснива радни однос код послодавца за обављање истих послова референта за ... послове у Центру за социјални рад и да се радни однос заснива на одређено време почев од 01.01.2021. године до 31.12.2021. године. Тужени је 29.12.2021. године, донео решење којим је утврђено да се тужилји отказује уговор о раду од 31.12.2020. године и престаје радни однос 31.12.2021. године, уз образложење да је тужила по уговору о раду од 31.12.2020. године засновала радни однос на одређено време због повећаног обима посла и да је, како је време за које је уговор закључен истекао одлучено као у диспозитиву решења, у складу са одредбом члана 175. став 1. тачка 1. Закона о раду.

Дана 10.01.2021. године протекло је пет радних дана након истека последњег уговора о раду на одређено време закљученог између парничних странака.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом одредаба члана 37. Закона о раду и члана 27к Закона о изменама и допунама Закона о буџетском систему, оценили да је радни однос тужилје на одређено време по сили закона прерастао у радни однос на неодређено време. Одредбом члана 37. став 6. Закона о раду прописано је да се, уколико запослени остане

да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор на одређено време закључен, сматра да је радни однос заснован на неодређено време. У овом случају 10.01.2021. године, протекло је пет радних дана од истека последњег уговора о раду на одређено време који су парничне странке закључиле 31.12.2020, те је наступила цитирана законска последица прерастања радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време. У време када су наступили услови за прерастање тужилиног радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време – 10.01.2021. године, важио је Закон о изменама и допунама Закона о буџетском систему („Сл. гласник РС“, бр.149/20, објављен 11.12.2020. године), који је ступио на снагу 12.12.2020. године са почетком примене од 01. јануара 2021. године, којим су измењене одредбе члана 27к о забрани запошљавања из претходно важећег Закона о буџетском систему, тако што је у периоду од 01. јануара 2021. године до 31. децембра 2023. године, корисницима јавних средстава у које спада и тужени, дозвољено да без посебних дозвола и сагласности у текућој календарској години приме у радни однос на неодређено време и радни однос на одређено време у својству приправника до 70% укупног броја лица којима је престао радни однос на неодређено време по било ком основу у претходној календарској години, умањен за број новозапослених на неодређено време и одређено време у својству приправника у тој календарској години, док о пријему новозапослених на неодређено време и одређено време у својству приправника изнад тог процента одлучује тело Владе, на предлог надлежног органа, уз претходно прибављено мишљење министарства.

Супротно наводима ревизије, нижестепени судови су правилно применили одредбу члана 27к Закон о изменама и допунама Закона о буџетском систему, важећу у време када је за тужилу протекло пет радних дана након истека последњег уговора о раду на одређено време закљученог између парничних странака. Такође је другостепени суд, супротно наводима ревизије, правилно применио правило о терету доказивања, оценивши да је на туженом био терет доказивања чињенице која би спречила настанак и остваривање тужилиног права на прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, сходно одредби члана 231. ЗПП. Наиме, тужилја је наставила да ради код туженог по истеку уговора о раду на одређено време у периоду када је сходно цитираној одредби члана 27к Закона о изменама и допунама Закона о буџетском систему престала да важи потпуна забрана запошљавања на неодређено време код корисника јавних средстава и дозвољено запошљавање на неодређено време уколико су испуњени наведени услови. У таквој ситуацији, тужени је био дужан да докаже да у моменту када су се стекли услови да тужилин радни однос прерасте у радни однос на неодређено време, односно 10.01.2021. године, није било могућности за такво прерастање радног односа, јер је већ била испуњена квота и запослено 70% од укупног броја лица којима је престао радни однос на неодређено време по било ком основу у претходној календарској години, прописана Законом о изменама и допунама Закона о буџетском систему, што тужени није доказао.

У ревизији туженог оспорава се и утврђено чињенично стање, што сходно одредби члана 407. став 2. ЗПП не може бити предмет испитивања у ревизијском поступку. Осим тога, сви у ревизији се понављају наводи из жалбе, који су били предмет правилне оцене другостепеног суда, због чега нису посебно образлагани у овој пресуди.

На основу изложеног, применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП, донета је одлука као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**